

CRÍTICA DE MÚSICA ► SARSUELA

LLUÍS FRANCO

El tenor Vicenç Esteve en la cèlebre ària 'Evocació dels Pirineus'. Mentre, sanitaris atenen una espectadora indisposada, a platea

Tanmateix, un oasi per la sarsuela

Martínez Valls: *Cançó d'amor i guerra*

Intèrprets: **Alba Ballús** (Francina), **Vicenç Esteve** (Eloi), **Xavier Fernández** (Avi Castellet), **Joan Berlanga** (Ferran Ridau), **José Luíz González** (Horaci), **Pavo Calls** (Mestre Andreu), **Xavier Tor** (Batlle Ridau), **Isabel Valls** (Catrina), **Jaume Gómez** (Baldiret), **Juanjo Cardenal**, recitador. **Esbart Sabadell Dansaire**. Cor i Orquestra de la Cia + Sarsuela. **Lluís Cabal**, director. **Roger Casadellà**, direcció escènica.

La Faràndula, diumenge, 20/III/2016.

ALBERT FERRER FLAMARICH

La sarsuela a Catalunya és inexistent més enllà d'entitats amateurs, recitals i puntuals incursions de companyies pseudo-professionals que s'atreveixen amb muntatges tan empàtics com –sovint– deficitaris. Els prejudicis i la ignorància d'alguns consellers i gestors culturals

d'aquest país han perjudicat la normalitat desitjable per un gènere que és una branca de l'òpera en sentit matriu. Fins i tot, s'ha exclòs la sarsuela catalana, altrament dita Teatre Líric Català, relegada a la programació ocasional de *Cançó d'amor i de guerra* i *La legió d'honor*, ambdues de Martínez Valls.

En aquest context el muntatge de Cia+ Sarsuela no deixava de ser un oasi, acollit amb gran aflluència de públic per un Teatre de La Faràndula que també va percebre-hi els miratges. I és que cites com aquesta inexorablement arrossegueu un cert amateurisme. És a dir, pocs assajos, orquestra de bolo, pressupost limitat, molt esforç i resultats més voluntariosos que excel·lents. Per això s'hi van copsar defec-

tes d'afinació en el cor, una escenografia de dimensions i recursos propis de teatres petits i un cast amb irregularitats en una funció que, no obstant, va ser satisfactòria.

Tenor entregat, baríton clar

Per aquest motiu cal destacar l'entrega del tenor Vicenç Esteve que sap regalar-se vocalment en un paper que ha cantat en nombroses ocasions. De fraseig ample, allarga els punts de dramatisme amb un cant vehement i apassionat. L'experiència "sarsuelera" va ser evident a l'*Evocació dels Pirineus* i el domini de la situació davant un incident mèdic a platea que va obligar a aturar la funció.

Igualment Xavier Fernández encarnava l'Avi Castellet amb una veu de baríton líric, clara,

amb metall, sense complicacions de tessitura i amb un estat de forma millor del que li recordava. En part per la bona emissió i l'homogeneïtat de registres. Només li cal polir l'articulació en algunes figuracions. En segon terme Alba Ballús acusava un *vibrato stretto* i una emissió poc homogènia però que no desentonava amb en moments com el duo amb el tenor dins una caracterització ortodoxa de Francina.

José Luis González també ha progressat moltíssim en papers "de característic" com Horaci al que va dotar de la gràcia i el ritme escènic necessaris. Quelcom extensible a la parella còmica de Jaume Gómez i Isabel Valls (Baldiret i Catrina), aquesta amb uns mitjans vocals de soprano lleu-

gera força atractius tant per la projecció com per la dicció.

El vestuari clàssic i la plasmarció planera de l'argument van comptar amb la inclusió de números habitualment escapçats (una intervenció de l'Avi Castellet i un cor a l'inici de l'acte II). A més s'hi va afegir una dansa tradicional a l'acte primer a càrrec de l'Esbart Sabadell Dansaire.

El més satisfactori, per ara

Un encert equiparable a la solució com a estampa suspena en el temps del melodrama de la Revolució (quadre II de l'acte segon) que Juanjo Cardenal va recitar amb emotivitat i perfectament intel·ligible (Per cert, l'espectador

DS

Seria bo que la companyia tornés amb «La tabernera del puerto»

atent devia reconèixer-lo com a veu en off del mític concurs televisiu Saber y ganar).

Tots van ser tutelats pel violista de la Simfònica de Vallès, Lluís Cabal, que coneix sobrerament l'obra. Va dirigir cercant temps amples en les romances i permetent que la grapa melòdica fos un coixí deliquescents per a la catarsi d'un públic afamat de sarsuela.

No exempt de trucs per aixecar l'aplaudiment (sforzandi en els acords finals) va conduir la formació amb suficiència i jugant amb un visió de la partitura que també li permetia accents i altres recursos agògics (*ritardandos*, *rubatos*, *silencis*,...).

Ara per ara, la seva tasca és el més satisfactori que es fa en sarsuela a Catalunya i seria bo que es representés a Sabadell *La tabernera del puerto*, de Sorozábal. Un muntatge que, com aquest, ja ha rodat per altres poblacions del Principat ■

CRÍTICA DE MÚSICA ► SIMFÒNICA

El Lieder Camera i l'OBC en Xostakóvitx

Obres de Mozart i Xostakóvitx

Nikolai Didenko, baix. **Cor Lieder Camera**. **Cor Madrigal**. **Orfeó Català**. **Cor Jove de l'Orfeó Català**. **OBC**. **Kazushi Ono**, director.

L'Auditori de Barcelona. 19/III/16.

ALBERT FERRER FLAMARICH

En més d'una ocasió he assenyalat certes febleses

a les cordes masculines del Lieder Camera, una formació sabadellenca que des de fa anys s'ha convertit en un dels pals de paller de les programacions musicals corals i, específicament, simfònico-corals. Amb l'OBC tornava a actuar el cap de setmana passat en el seu vint-i-dosè programa, que

incloïa la Simfonia núm. 13 de Xostakóvitx, que l'orquestra barcelonina ofería per primera vegada.

Un molt bon treball

Sota la batuta del titular Kazushi Ono es va obtenir un bon rendiment i una alta temperatura dramàtica. Si tenim en compte les ovacions, va demostrar que l'OBC excel·leix en obres intrincades, expressionistes i tècniques com aquesta. Va ser una lectura rigorosa en els passatges dis-

tessos, indesmaïable en l'establiment d'eloqüents dialèctiques tensionals, contundents esclats i *tutti* aclaparadors com els del primer moviment. Un contrast amb l'intimisme d'altres passatges però amb la regularitat d'una formació coral sabadellenca que també comptava amb el reforç del Cor Madrigal, l'Orfeó Català configurant un corpus masculí homogeni, afinat, sonor, de dicció intel·ligible i amb matisos expressius que denotaven un bon treball.

Quelcom extensible també al baix solista, Nikolai Didenko. Tot plegat facilitava la comprensió intuïtiva d'una obra que va comptar amb la projecció dels textos al fons de l'escenari.

A la primera part la *Simfonia núm. 39* de Mozart corroborava el que tots els titulars d'aquesta orquestra en els primers programes que dirigeixen: una revitalització d'actituds i qualitat musical. Esperem que, com els antecessors, no s'esvaeixi ■